

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4,40
Pol leta „ 2,20
Četrt leta „ 1,10

Pri ostanilih in tako tudi pri „Policajnikih“ se plačuje za navadno trikotno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za več črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah na starom trgu in v Nanaki ulici in v prodajalnicah Likarja v Semeniških ulicah št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Via Mercato 12, naročnina pa opravištvu „Soča“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi na so blagovoljno frunkujejo. — Delavcem in drugim neupravnim se naročnina znižuje, skuse neke pri opravištvu.

Sodnijske zadeve

v Primorji imenom na Goriškem opisovali smo z besedami državnega poslanca viteza Tonklija v številki 22. našega lista. Obširni govor državnega poslanca z dne 8. maja t. l. obsegal je še mnogo več stvari v tem pogledu, katere nismo mogli svojim čitateljem ob enem staviti pred oči. Naj nam bo dovoljeno, da v današnji številki po „Edinosti“ vsaj to navedemo, kar je gospod poslanec govoril o nadsodnih in v Trstu in v Gradcu, o vseučiliških in o slovenskem senatu pri najvišji sodnji. Z ozirom na te reči glasijo se poslančeve besede tako, kakor sledi.

„Sedaj prehajam k drugi stvari. Tiče se rešitve slovenskih ulog pri nadsodiških, pri višjih instancah. Konstatovati moram v korist apelacijskemu sodišču Graškemu, da je vsaj ukrenilo glede slovenskih ulog to sodišče, kjer prihajajo tudi slovenske razsodbe po prvi instanci, da se v slovenščino prevedejo in v slovenščini uroče stranki.

Kako je pa v Trstu? V Trstu dobivamo na slovenske uloge, na pritožbe in razsodbe prva instanca je italijanske ali nemške rešitve. To vendar ni v korist pravosodja in se ne strinja z današnjo izjavo Njega ekscelence, da se namreč imenujejo uradniki po potrebi naroda in po državnih osnovnih zakonih. Pravica in potreba govorita za slovenske rešitve, in nadejamo se, da je Njega ekscelence dovolj moza, da bodo zahtevali od uradnikov, da ustrezajo potrebam naroda, da bodo tudi v Trstu na slovenske uloge se izdajale slovenske razsodbe. To se tem lažje zgodi, ker so pri apelacijskem sodišču v Trstu nastavljeni uradniki, ki so zmožni slovenščine in hrvaščine, in zatorej ne gre, da dobivamo od apelacijskega sodišča, ki ima vendar potrebne zmožnosti, rešitve v tujem jeziku.

Pa tudi to postopanje ni pravo, ki je priljubljeno pri nadsodiški v Gradcu, kajti nasprotuje sodni instrukciji, katera se je potrdila s cesarskim patentom iz leta 1853, drž. zak. št. 81, in ne ugaja § 197. in sl. in specijelno ne § 211, po katerem se morajo odločitve izdajati s podpisom predstojnika sodišča in ekspeditnega predstojnika. Prosimo torej, da se odpo- more temu nezakonitemu postopanju. Ker so pri apelacijskem sodišču v Gradcu svetniki, ki znajo tudi

slovenski, tu ni nobene težave. Pri prevodih se pa ni tako lahko utopiti u duh razsodajočega sodca. Lahko se pripeti, da je prevod drugačen od izvirnika, dočim bi se to ne zgodilo, če bi oni prevajal, kder je razsodjal, kar bi moral storiti, ako je zmožen jezika.

Tega postopanja pa tudi zaradi tega ne moremo odobravati, ker nižjim instancam naklada bremena. Vsi juristi vedo, da se sodišča prve stopinje, katerim se z vsakim novim zakonom nalože nova bremena, ne morejo obkladati s prevajanjem. Po tem pa more sodni urad lahko izogniti se prevajanju, treba mu je le razsodbo napraviti nemški, pa ima lažje, ni mu treba prevajati. Tega postopanja pa ne moremo odobravati, ker bi kratilo nam priznane pravice in zaradi tega prosim Njega ekscelence, da naj priganja, da bodeta apelacijski sodišči v Trstu in Gradcu izdajali odločbe o slovenskih razsodbah prve instance v slovenščini. To velja tudi o najvišjem sodišču.

Sedaj se vračam k neki izjavi prvega contra-governika. Menil je, da bodo Slovenci zahtevali še vseučiliške in senat pri najvišjem sodišču. On nema povsem napak. Če zahtevamo — in mi moramo zahtevati — da sodni uradniki uradujejo in sodijo v slovenščini in da v tem jeziku obdružijo z nami tudi politična in finančna oblastva, zahtevati moramo tudi sredstva, da se bodo mogoče tudi ta jezik popolnoma naučiti.

Uradni jezik z njegovim obličnim slogom je vendar nekaj drugega kakor navadni jezik. Mi zahtevamo torej po pravici, da se za aktualne pravoznan- ske predmete, civilno pravo, civilno pravdo, kazensko pravo, kazensko pravdo in za upravnostvo na vseučiliški v Gradcu osnujejo posebne stolice s slovenskim učnim jezikom, kakor se je to že bilo zgodilo 1849 leta. Potem bomo mogli po pravici zahtevati, da bodo pravniki, ki bodo prišli iz te šole zmožni jezika in bodo slovenski uradovali.

Kar se pa tiče senata, bodi pa itak do tega prišlo, ko bomo dosegli pravico, ki je nam zajamčena po ustavi, da se bode namreč nam uradovalo v nižjih instancah v slovenščini. Kajti potem se bodo tudi pri najvišjem sodišču morali nastaviti taki može, ki bodo zmožni slovenščine.

Tudi tukaj se ne postavljam na stališče narodnosti, temveč le na to, da imamo pravico in dolžnost zahtevati, da uradniki, ki so poklicani, da sodijo na-

rodu našemu, tudi znajo njegov jezik; kajti le potem se bode utrđilo zaupanje v sodne uradnike, le potem je pričakovati varnega razsodovanja, kar je pa v interesu pravosodja in le potem se bode uresničil pregovor: „Justitia regnum fundamentum“. (Odobrava- nje na desnici. Govorniku častitajo).

Cecilijansko društvo za nadškofijo goriško

imelo je svoj občni zbor v prostorih goriškega osrednjega seimenišča po programu, ki je bil objavljen v zadnji „Sočini“ številki. Pred zborovanjem bila je slovesna sv. maša in pevska produkcija v seimeniški kapeli. Maša Wittova in hon. s. Luciae bla je prav dobro pel, ne tako pa uloge Grad. in Offert. Koral se je dobro pel, le nekoliko prepočas in premalo izrazno; videlo se je, da peval so bili trudni. Navzočih je bilo mnogo društvenikov in gostov.

Občni zbor počastil je s svojo navzočnostjo milostljivi in vzvišeni gospod knez in nadškof Alojzij. Predsedoval je seimeniški vodja monsignor dr. Gabri- jevič. Po kratkem pozdravu predstavi ste se tajnikovo in blagajnikovo poročilo, iz katerih smo spoznali de- lovanje in vspelo tega še mladega društva. Tajnikovo poročilo, ki se je pazljivo poslušalo od vseh navzočih, glasilo se je tako le:

„Cecilijansko naše društvo se je v zadnjih treh letih (zadnji občni zbor je bil dne 27. avgusta 1886) prav mirno in trezno pomikalo, svoj blagi namen vedno pred oči, po enem in istem tiru, napredovalo je in napreduje le polagoma, toda dosledno. Tudi ako bi ne bili v teku teh treh let prav ničesar sto- rili, bi vendar imeli zaslugi vsaj to, da smo društvo naše v tako kritičnih časih vzdržali in ga obvarovali pogine. Tudi to je že mnogo, da obstojamo, da je cerkvena oblast na naši strani, da je sploh skoro vsa duhovščina vsaj slovenska naše nadškofije vpisana v naše društvo — vže to pravim je mnogo, ker doka- zuje, da so naša načela vendarle prava in po smislu sv. kat. cerkve, torej cecilijansko petje ne le samo dovoljeno, ampak celo priporočeno. Ali tudi v pre- tekli dobi ni naše društvo rok križem držalo, ampak skušalo je po šibkih svojih močeh in z ozirom na

LISTEK.

ČRTICE S POTOVANJA v Sveto deželo.

Pravovernemu v katekizmu prav poučenemu kristijan mora biti vže vse znano, kar utegne tu čitati. Kajti vsak človek, kedar pride k pameti, mora, da bo zveličan, vedeti ino verovati. . . . „da je druga božja oseba, Bog sin, človek postal, da bi nas s svojo smrtjo na križi odrešil ino večno zveličal.“

Ta glavna resnica naše sv. vere s svojimi skriv- nestimi se človeštvu na zemlji tudi nazorno, ekora- bi rekel vidno razodeva ino gledati daje z duševnimi in tudi telesnimi očmi, ino sicer v deželi, ktera se je vže v starem testamentu imenovala obljubljeni dežela, ko so se le senčne črtice tega vršilo, kar je milostljivi Bog za naše odrešenje storiti hotel.

Prizadevamo se po navdihneni hvaležnega srca, da tudi Boga po njegovih svetnikih častimo ino po- veličujemo. Mar nam je hraniti in zabeležiti spomin njih izglednega življenja i čednosti — saj žalibog, se neka vrata ljudi ravno kar prizadeva na vse kriplje tistim veličastne spomenike postaviti, ki so božjim naredbam vkljub prehudobne čine počenjali v nečast večnega Boga ino v pogubo svojega bližnjega. Zakaj bi njim spominkov ne postavljali ki so toliko veličast- nega ino zveličanskega nam zapustili? Njim, ki so

sejali blagonosno seme izveličanske vere, da so tla njih delovanja rodovitna postala kršanskih čednosti v pravi Kristusovi ljubezni? Cerkevce, kapelice ino pomenljive stavbe se jim vzdigujejo; v blagem spom- minu diži se vsaka reč, za ktero so se oni potego- vali ali ktero so se v čist božjo posluževali, bodisi mesta ali kraj, kodar so hodili, ali kodar so posebno čast božjo i blagor duš pospeševali, ter za sveto vero celo življenje dali itd.

Kako bodemo pa spoštovali in ljubili tiste po- svečene kraje, v katerih je večna dobrota, Bog sam človek (verbum caro factum) postal; kjer je zveličar naš živel, koder je učil, strašno za nas trpel, dokler ni poslednjo kapljico krvi prelil in umrl. To mora po- sebno naša srca presuniti, kako je Bog, med tem ko je v blagor človeka vse ukrenil ino storil, sam na se bi rekel pozabil.

Popotnik v ovih krajih svete dežele, ki je na- vazen iz svoje domačije videti krasno okinčane veže tam, kjer so svetniki delovali, trpeli i umrli, vsega tega ne vidi tu, marveč zapazi za tužnim srcem, da je sv. zemlja, zibelka našega odrešenja, domovina Jo- zusova, kjer ima začetek naša sv. vera, pod pravo- slavnim oziroma ruskim jarmom, ter da zdihuje pod turško brezpravnostjo.

Kako lupo je ino tolažljivo za kršansko srce, od vseh strani videti, da cela občina biva mirno ino zaupno pod žezlom sv. Križa, ki je najvišja oblast ino znanoje zmage našega zveličarja. Tega nič ne vidiš v zapuščeni sicer tako sveti deželi v (Jeruzale- mu). Tam na višavi jeruzalemski vihra turška za- stava čez mesto, ktero je Kristus s svojo lastno krvjo

pridobil in posvetil. Mesto nekdanjega krasnega ino veličastnega tempelna Salomonovega vidiš res tudi zdaj prekrasno stavbo, ki pa je turška mošeja (O- mer praša).

Pa nič ne dé, da polmesec vlada čez božja tla. Ona so nosila našega Odrašenika, Gospoda, kra- lja, premagovalca smrti i satana. Pregloboko je vtis- njeno v kršansko srce, da ona zemlja je naša; naše odrešenje je tam zraslo, skrivnosti največjeje so tam nastale. Tam vse naprave, tam evangelij, od tam apostelj ino evangelisti, od tam Peter-skala — gla- var vsoljne cerkve, od tam ima svojo moč sedanji glavar papež Leon XIII. Od tam izhaja vse, kar ima- mo za čast i večni blagor. — Saj ne moremo ne mo- liti, ne pri sv. maši biti, ne sv. sakramentov prijemati, ne živeti, ne umreti, da bi na one kraje ne mislili, od kodar je zvezda naše večne rešitve posvetila ino zasijala, odkodar so nam došle vsakovrstne milosti.

Naj bi te vrstice pripomogle bolj in bolj vbu- diti ino gojiti ljubezen vernih kristijanov do tistih krajev, ki so sedaj v oblasti nevernih ino razkolnikov, namreč onih, ki niso, kakor beremo v evangeliji sv. Janeza, vstopili v sv. deželo skoz vrata, arpak po drugi poti. Ljubezen do svete dežele naj nas na- polni tudi z ljubeznijo do onega, ki je iz ljubezni do nas svoje življenje dal ter smrt okusil, da bi nas smrti rešil in pridobil nam večno življenje, ki se ne doseže s takim delovanjem, ki komu dopada, ampak le s takim, ki se ujema s postavo, katero nam je dal naš Odrašenik. Njegove stopinje in njegove poti naj nam bodo vodilo na dogi poti v drugo obljubljeno deželo.

(Dalje sledi).

nam neugodno razmere delovati ne toliko na zunanji — kakor na notranji. Navesti hočem pa samo to, kar je bilo v zadnji dobi za društvo novega, kar je preteklo dobe tako rekoč označevalo.

Najprej mi je sveta dolžnost z brčkim srcem spominjati onih mož, kateri so bili gnetni in duševni dobrotelji ali pa udeleženi našega društva, in ktere nam je omila smrt v toku zadnjih treh let pomenila. Ti so: Francšek Dr. Witt, ustanovnik celjskega društva nemškega, začetnik cerkveno-glasbenega gibanja in plodovit skladatelj, krepak in energičen zagovornik cecilijanskih principov, učen in plemenit kritik, urednik dveh listov, in pobožen, duševno delaven do zadnjega zdiha. — In on je kakor znano v spovednici — torej tudi svetega duhovniškega delovanja umrl. Poleg tega spominjam se sluge, imamo osebno mi — goriški cecilijanski — slavnega moža se spominjati: Witt, ki namredi v zvezi in korespondenci z nekaterimi našimi društveniki in je s svetom in peresom pomagal našemu mlademu društvu. Kritikoval — je nepristransko — se veda prostoro slovenska in italijanska muzikalna dela, ktera so na sedih tleh ali vsaj v bližnji našem zrasla. Spominjati se moram nadalje tudi umirlih naših adov pred. gg.: Stefana Starmana, vikarja v Sedlu, ustanovnika našega društva, potem d. g. Jan. Borka, vikarja na Grahovem in d. g. Jož. Golja, župnika v Volčah. Vsi trije so se zanimali za naše petje, podpirali gnetno naše društvo in so vpeljali v dobičnih svojih cerkvah pravo cerkveno petje. Za vse te omenjene umrle ude se je danes sv. maša darovala. Bog jim dai večni mir in pokoj! Naj se dionanose tega društva, skozi ktere so se morali prebiti, jim spre-mené tam gori sred angeljskih zborov in korov v vedne konsonance, v vedno harmonijo in soglasje.

Kar se tiče odborovnega delovanja, mi je omeniti, da je imel odbor v pretekli dobi 5 sej. V podrobnosti, ki so se obravnavale pri sejah, se ne bom spuščati. Bodi omenjeno, da se se sklepale in obravnavale navadne reči, n. pr. določili so se dnevi produkcijam, občnemu zboru, določila se je cena posameznim vsakom „Cerkv. pesni“ in D. Fajgeljina tigram, nagrade skladateljem in pevcom itd.

Društvo je v zadnjih treh letih izdalo II. in III. sv. „C. P.“ in D. Fajgeljina predigre in sicer v 400 iztiskih ter je razdelilo svojim udom kot letno darilo, ostale pa skušalo po prav nizki ceni razprodati. II. zvezek „C. P.“ je obsegal ljudske cerkvene naprave, ktere sta bila pred. g. I. Kokošar, in D. Fajgelj na Cerkijanskem in Tolminskem nabrala ter harmonizirala. Res, da vse pesmi niso strogo cerkvenega značaja, hoteli smo se blizati ljudskemu ukusu, razmeram, v kterih se pri nas cerkveno petje po dželeti nahaja; — ali ko smo hoteli pri tem upoštevati ljudstvu s domačo robo, ko smo hoteli znebiti se očitaj, da smo prestrogi, pretežki, nenarodni itd., smo zadeli pa v Scilo, namreč v „C. Glasb.“, kteri nam je očitaj, da smo preveč posvetni. Res, vsem ljudem, posebno pa muzikantjem je težko ustreči! Da smo pokazali, da tudi mi vemo, kaj je strogo cerkveno petje (v duhu korala), zato smo izdali v III. zvezku samo take cerkvene naprave, kterim še „C. Glasb.“ ni imel ničesa očitati, ampak jim je vse hvalo pel.

Zaradi raznovrstnosti in tudi zaradi pomanjkanja drugih skladb smo predlaskem dali tiskati: 24 figuriranih pred-ali poiger, zl. D. F. Predigre te so žele pri vseh strokovnjakih, tudi v listih — zasluženo hvalo. Žal, da jih naši organisti le redko igrajo, ker jim niso kos, nekteri pa nimajo za nje še pravega ukusa. Se vé, da takim organistom, ki še not ne poznajo, ali k večjemu par akordov leto in leto na vrat na nos obračajo, takim, ki nimajo ne šole, ne ukusa, takim sploh cecilijanske stvari ne bodo nikdar dopadale. Za take organiste sploh nobeden skladatelj ne sklada... (ker oni bi hoteli, da bi se samo ob sebi brez truda igralo).

Mimogredé omenim, da za prihodnje leto izdamo Offertorije za glavne praznike celega leta in sicer za možki zbor.

Muzikalni produkciji ste bili samo dve in sicer ena v Dornbergu predlaskim in današnja. Produkcija v Dornbergu je bila — kar se muzikalne strani tiče — prav dobro in je društvu častno oves-tila lice. Kar se pa tiče neoficijelnega dela, ni šlo vse gladko, ampak slišati smo morali neke trde, neuzitne muzikalne zapreke, prečne lege, dissonance, in sploh smo morali zapaziti, da pri vsem tem nemu-zikalnem delu na št. vrtu ni bilo takt! Pa dovolj o tem. Per cruce ad lucem. Dobro nasledke imel je tudi dornberški hrup. Pri naslednjih homatijah in dogodkih je cecilijanstvo, in posebno naše društvo moglo in moralo biti glavni dokaz, da goriška duhovščina slovenska ni takšna, kakorino je je sovražno tuje časopise risalo, marveč da je z dušo in s telesom avstrijske, lojalna, katoliška, cerkvenim oblastim in določbam poslušna in ubogljiva. Teh načel smo se držali in se bodemo držali, ker vemo, da so prava in resnična in s temi tudi zmagamo!

Ako še omenim, da je število društvenih mu-zikalij poskočilo na 105 in da so si je društveniki pridno upogledovali, nam ostaja svoje poročilo kot izjavo.

Zbor je to poročilo pazljivo poslušal in vzel na znanje brez ugovora in brez daljše rasprave. Na to se je prečitajo blagajnikovo poročilo, ki se je odo-brilo brez premeditacije računov, ki so se zaznamo-vali kot nesporni. Iz tega poročila povzamemo na-slednje.

Pri sedanjem občnem zboru dne 27. avgusta 1886 je bilo prisotnih v gotovini gl. 122-90

Glavni dohodki v toku teh treh let so znasali:

a) Zbirnina	gl. 321-80
b) Za prodane muzikalije	„ 65-71
c) Prostovoljni darovniki in darovi	„ 25-74

Vsi dohodki so torej znašali: gl. 536-15

Stroški:

a) Za natisek „Cerkv. pesni“ II. zvezek	gl. 111-00
b) Za vezanje, razpošiljanje in objavo tega II. zvezka	„ 15-46
c) Za natis 400 iztisov D. Fajgeljinih fuget	„ 50-10
d) Za natis III. zvezka v 400 iztisih	„ 109-39
e) Nagrade skladateljem	„ 37-—
f) Za nakupljene muzikalije	„ 64-13
g) Razni drugi stroški, kakor n. pr. poštnina, ostanila, vabila k produkcijam, odškodnina pevcom pri občnih zborih itd.	„ 63-68

Vsi stroški znašajo gl. 451-36

Ako se torej vsem dohodkom „ 536-15

primerjajo imenovani stroški, ostaja še v gotovini gl. 84-79

V tem računu niso zapopadeni dohodki, ktere ima naše društvo potegniti pri ljubljanski „Kat. buk-varni“ za prodane muzikalije (okoli 50 fl.) in tudi ne zaostala udaina.

Zbor je sprejel, kakor smo omenili, ta račun v vseh njegovih podatkih soglasno in ni niti volil pre-gledovalcev računov.

Dekan gospod Adolf Harmelj nasvetuje, naj se izreče zahvala čč. gg. bogoslovcem, ki so s lepim cerkvenim petjem povišali današnje slavnost in ki z dejanskim izvrševanjem cecilijanskih pravil delajo več za razširjanje cecilijanstva nego bi se dalo doseči z obširnimi priporočili. Predlog je vzet iz srca vseh nav-zožih in se soglasno sprejme.

Župnik gospod Ivan Lukežič stavi celo vrsto predlogov. Meni, naj bi cecilijansko društvo privabilo v svojo sredo obe narodnosti na Goriškem, naj bi po-skrbelo lepe skladbe v cerkvenem duhu, pa lahke, ktere bi se pevti z manjšim trudom učili in laže iz-vrševali. Pravi, naj bi društvo pospeševalo pravo cer-kveno petje pri altari in za to skrbelo, da bi je v prvi vrsti kleriki dobro znali v teoriji in v praksi, ter prosi, naj bi se v pouk pričujočim nekoliko pre-treslo današnje petje pri altari posebno o koralu.

Prvemu predlogu odgovarja Harmelj, rekoč, da lahko skladati se pravi slabo ali trivijalno skladati, da organist, ki ne ume in ne more zmagovati svojega posla, ni vreden plačila, ter predlaga vstanovitve or-glarske šole za našo nadškofijo po izgledu ljubljanske, ker drugače bomo napredovali le s cokol. U-čencem te šole naj bi se podeljevali štipendiji in za ujeno vzdrževanje naj bi donasale kaj tudi posamezne cerkve, kakor na Kranjskem, kjer plačujejo cerkve blizo 1100 gl. v ta namen. Kar se tam godi, dalo bi se tudi tukaj izvršiti, toliko glede šole, kolikor glede podpor in štipendijev.

Vodja monsignor Gabrijelčič ugovarja, da za tako podjetje treba učiteljev, a da prevzvišeni gos-pod knezonadškof nima duhovnikov, ktere bi poslal v Ratisbono v orglarsko šolo.

Profesor dr. Sedej predlaga, naj bi društvo podpiralo I. Laharnarja, organista na Št. Vidski gori, kateri je namenjen v Regensburg. Za njim go-vori župnik gospod Janez ev. Kolavčič.

Na to povzame milostljivi gospod vladika za besedo in pravi, da kranjske cerkve v ljubljanski škofiji lahko donasajo k orglarski šoli, a da naše cerkve so ubožne ter odvisne ne samo od ordinarijata, temveč podvržene vladni kontroli, da bi bilo tedaj treba najprej povprašati, ali bi to privolili. „Nekaj“, pravi cerkveni dostojanstvenik, „se bo storilo“, pod-piral bom, kar je mogoče.“

Predsednik mons. Gabrijelčič ponovi in dene v raspravo navedene predloge. Nasvet dr. Se-deja, da bi se dovolila podpora I. Laharnarju, se sprej-me. Predlog Harmeljev (in Kolavčičev) glede orglars-ke šole se izreči društvu odbornu, naj to zadevo pretrasa, naj prosi za cerkvene doneske in naj ukrene, kar se mu bo zdelo v sedanjih razmerah najbolje ali mogoče. V tem smislu je bil predlog sprejet. Na Lu-kežičev predlog, da bi se Italijanom pot gladila v cecilijansko društvo, odgovarja prvomestnik, da to se je že godilo in se še godi, pa z jako medlim vspe-hom ter omenja, da koral se poučuje v semenišči in da bogoslovci so zavezani vaditi se v njem.

Na Lukežičovo opombo gledé petja pri altari, namreč berila in evangelija, ki se v novejših časih drugače poje nego prej, odgovarja dr. Gabrijel-čič, da ni velikega razločka med starim goriškim in sedanjim cecilijanskim napevom, a da zadnje ima

zadržek v tem, ker Goričanom ne dopade, da on ni nasproten novemu petju, a da meni, naj bi se za zdaj držali še starega načina peti evangelij, ker dru-gače bi lahko samo zavirali.

Vzvišeni gospod knezonadškof meni naj bi se pelo včasih po novem, da so ušesa privadijo.

Šledila je volitev novega odbora. Dosedanji predsednik dr. Gabrijelčič omeni, da na noben način ne more vsprejeti več predsedništva, ker ni za to in nima časa, a da besede zadnjega občnega zbora hoče spragledati, ker mladina ne ve, kaj govori. Na prošnjo, pravi, sem bil sprejel; rekel sem, da nisem za to in da nimam časa, a te besede so nekateri tako tolmačili, da se zopet silim; — to me je močno žalilo in nikakor ne prevzamem več. Priporoča, naj se izvoli mož, ki bo popolnoma na svojem mestu.

Na to se dr. Sedej zahvali monsignoru za njegovo dosedanje delovanje, skrb in blagovoljnost, obljublja, da so se njegove besede krivo tolmačile, ter prosi naprej — podpore.

Ob tem času odide vzvišeni gospod vladika, ki je društvo in občni zbor ves čas počastil s svojo navzočnostjo, priporočilvi še svoji duhovščini, kako naj se vede glede nekkih zadev.

Potem so bili voljeni: Jožef Bajo, predsednik; Tomaž Čerin, podpredsednik; dr. Fr. Sedej, tajnik; Hilarij Zorn, denarničar; Adolf Harmelj, glasbeni vodja; mons. Alpi, Anton Cibič, Miha Zega in Ma-tija Lavrenčič, odborniki.

S tem je bil končan občni zbor, ki je bil prav obilno obiskan.

Dopis.

Iz Italije, 11. junija 1889. — Vsakemu, ki ima le količkaj ljubezni do vere in do sv. Očeta, je moralo te dni krvaveti srce zaradi nezaljšane pe-klenske demonstracije, katero so napravili satanovi sinovi v Rimu, etolici vsaega kršanstva, v zaameh istega kršanstva in njegovih svetih nazorov. Vrla „Soča“ je omenila že v zadnji številki, za kaj je šlo, a ker take reči zanimajo vse vernike, mislim, da ne bode odveč, ako še jar o tem čestitim bralcem kaj izpregovorim.

Na binkošti torej se je postavil v Rimu na trgu zvanem „Campo dei fiori“ že dolgo nameravani spomenik izprijenemu in v resnici satanskemu človeku, bivšemu menihu „Giordano Bruno“, i to v slovesno proglašenje proste volje, svobodnega mišljenja, v za-smeh in v teptanje vseh od Boga ljudem po sv. cerkvi postavljenih verskih in nraavstvenih zakonov. A kdo je bil ta Bruno? Bil je menih, rojen pred 300 leti v Noli na Neapolitanem; strasten, nemir-en, nepokoren in hlepeč po svetu, izneveril se je bil svojemu redu i sami sveti cerkvi, in pal v naj-globežje in nasprotujoče si zmote, kar se vere tiče. Zasmehoval je vse, kar je svetega in ni priznodel niti samemu Bogu. Učil je mej drugim, da sv. Duh je duša stvarstva; trdil, da Kristus je bil največi slepar, katerega je bilo vredno ne samo križati, am-pak obesiti; tajil je skrivnost presv. Trojice, Ma-rijinjo devištvo, itd., ter zametal vsa vero, in skrunil vse sveto s svojimi peklenskimi peresom. Kar se tiče nraavstvenosti, bil je (oprostite!) — najtrivijalniše živinče, hkar si jih kdo misliti more. Kar je pisal, je tako nečedno, ostudno in nesramno, da ni moči ve-rovati, in mora kar čez oči v blatu biti človek, ka-teremu umazanega renegata kolobocije ne prebra-čajo želodca. Tega neslavnega in že dolgo pozablje-nega človeka torej so njegovi čestilci in posamo-valci zopet na dan izviskli ter mu bronast kip v Rimu v spomenik postavili. K slavnosti njegovej se je zbrala skupaj najodličnejša pena vsaega frama-sonstva in brezverstva italijanskega. Šest tisoč zastop-nikov italijanskih mest, municipijev, vseučilišč, zavo-dov, vsakovrstnih šol in društev, pravi cvet never-stva, se je s svojimi zastavami steklo od vseh kotov Italije v sveti Rim, klanjat so svojemu v brezver-stvu in ostudnosti valjajočemu se uzoru! Istru, Trst, Gorica, Trident so bili tudi zastopani, seveda! Vsa naprava je bila framaasonska; več kot 300,000 fran-kov je framaosonstvo samo potrosilo za Brunovo slav-nost; kar mrgolelo je teh temnih sinov, spoznavali so se po selemem vršišku akacijevem, pripetom na suknjo, in po belih rokovicah; imeli so čez 50 svojih zastav. Med zastavami so bile tudi take, ki so nosile satanovo podobo; na jedni je bila naslikana volčica teptajoča papežev „critegnij“. Veliko je bilo vseh deleženov slavnosti, in celo državna poslaniška zbor-nica je bila preobilo zastopana. Sam senat je imel toliko zdravega razuma in sramežljivosti, da se ni oficijalno udeležil demonstracije, katera se ni mogla nikakor ujemati z mišljenjem ogromno večine ita-lijanskega prebivalstva.

Slavnost se je iztekla brez posebnih neradov, saj je bil ves Rim popolnjen z vojaki. Crispi — ho-čoš, nočoš — je moral ta pot resno skrbeti za red iz raznih prevažnih razlogov, in posebno zaradi ne baš priljubljivega opomnovanja in Berolina. Da

ni manjkalo primernih slavnostnih govorov, to se razume samo po sebi; a koliko hudobnosti in satanskega žolča se je v njih razlilo proti Bigu i cerkvi, koliko krivih ver in bogokletstev se je izreklo, tega ni moči misliti.

Tolažilno za nas je to, da večji in boljši del pravih Rimljanov se ni udeležil tega početja; cerkve so bile že zgodaj vse polne in sv. obhajil je bilo izredno veliko. Tudi čez dan se je molilo. Odličnejše rodbine so bile kar zapustile Rim. Več hiš, koder se je satanski spreved vlačil, in tudi na samem Campo dei fiori, je bilo zaprtih v znamenje žalosti in protestovanja. Vatikan je bil že zaradi varnosti tudi zaprt, in paprževe straža ter vsi njegovi vojaki so bili noč in dan pod orožjem. Vatikan in druga mesta (n. pr. palača avstrijskega poslanstva pri Vatikanu) so bila stražena od močnih državnih vojskih oddelkov. Sv. Oče so molili skoraj ves dan pred Najsvetejšim v Sikstinski kapeli; v toliki žalosti jih je vendar razveselilo ogromno število brzojav in pisem in vsakovrstnih protestov, kateri so mu došli ta dan od vsega sveta tudi iz najvišjih krogov.

Tukaj h koncu, da se bolje spozna, kakove idejale so čestili brezbožniki na hinkošt, dostavim, da Bruno je bil med drugim tudi dramatik, a njegovi proizvodi, brez vse slovstvene in estetične vrednosti, so tako nemoralni in pohujšljivi, da se je čuditi, kako jih vlada ne prepoveduje v gledališčih. Branov „Candellario“ se je predstavljal v Rimu, a udeležil se ga ni razen somišljenikov noben, ako ni moral. Še nekje drugod, v furlanski Latianu mislim, se je to predstavljal, a samo troje žensk bilo je tako „naprednih“, da so se, in sicer v moški obleki, udeležile te idejale zabave. Zdaj idite, klanjajte se pisatelju takih reči, povzdiguje ga do samih nebes. Ali ne preseta to vseh moj? Pomiluj nam Bog!

Politični razgled.

Poseben odsek državnega zbora, ki pretresuje načrt nove kazenske postave, deluje prav pridno; pretresel je vže nad 200 paragrafov, katere je sprejel brez prememb po nasvetu vladinemu ali pa le z majhnimi premembami.

Minister Taaffe odpotoval je v Galicijo, da si ogleda ondašnje razmere; minister Gavč je pa šel na hlad, da se odpočije in pripravi za nove razprave v bodočem državnem zboru.

Na Ogerskem imajo novega ministra za notranje zadeve; grof Geza Teleki imenuje se srečni, kateremu je izročena deželna uprava. Pri nastopu čestitali so mu razne stranke, celo vladi nasprotni.

V Rimu godile so se 9. t. m. grde demonstracije proti cerkvi. Sv. oče razpošlje svojim poslancem pri tujih vladah okrožnico, v kateri bo oporekal takemu početju. Z mnogih strani došli so rimski stolici protesti proti takemu postopanju.

V Srbiji se godijo pomenljive premembe. Nadškof Teodozij, ki je izrekel razvezno sodbo o kraljevem zakonu, in dva druga škofa, njegova privrženca, prosili so za stalni pokoj, ki se jim je dovolil. Na mesto Teodozijevo prišel je njegov prednik nadškof Mihael, ki je bil več let v nekakem pregnanstvu. Srbi bodo letos praznovali petstoletnico bitke na Kosovem polju, kjer je bila stara srbska država podlegla turški krutosti.

Domače in razne vesti.

Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici bo imelo prihodnjo nedeljo 16. t. m. domačo zabavo v vrtu in v spodnjih prostorih Marzinijeve gostilne. Na vrsto pridejo brez določene programa godba, petje, tombola, deklamacije, govori, napitnice itd. Začetek ob 8. uri zvečer. K obliži udeležbi se aljudno vabijo društveniki in prijatelji društva z njih družinami. Vstopnine ne bo; tablica za tombolo bo stala 10 kr. — Društvo je dobilo dovoljenje, da blagoslovi slovesno svojo zastavo; to stori najbrže še to poletje; natančni program se objavi kasneje.

Imenovanja. Rihard Zörner, namestnik državnega pravdnika v Rovinji, premeščen je kot tak v Gorico. — „Corriere“ naznanja, da č. g. Franc Casteliz, vodja zavoda zapuščenih otrok v Gorici, je imenovan kateheta na c. k. vadnici v Gorici. — Deželni muzej v Gorici bota upravljala od zdaj naprej prof. Maionica v zgodovinskem in starinskem oddelku ter pod njega vodstvom Josip Mat-

teuz, praktikant pri deželni računarnji. — Č. g. Ivan Kodrič, do zdaj kaplan v Komnu, bo oskrboval župnijo v Zgoniku. — Preč. g. Janez Klobovs, kurat na Lokvah, izvolil si je duhovsko službo pri vojaki in odide v kratkem v Zader. — Tolminski okrajni glavar Schaffenhauer je premeščen kot tak v Koper; na njegovo mesto pride novi okrajni glavar Miroslav grof Marenzi.

Društvo „Sloga“ ima neprenehoma oči obrnene na letošnje volitve v deželni zbor ter skuša vse tako urediti, da bi se volitve gladko vršile v čast deželi in v spodbudo kandidatom, ki so namenjeni za poslanska mesta; kajti gotovo je, da tudi poslanec laže in pogumnejše deluje, ako vidi, da se vsi opravičeni glasovi že s početka strinjajo zanj, kakor če vidi, da le po dolgih pogajanjih je njegovo ime splošno sprejeto. Da bi se take homatije zaprečile, izrekla je „Sloga“ prvo besedo ter dala jo v pretres volilcem na volilnem shodu dne 6. t. m. Ker se je shod povoljno izrekel o nasvetih, razglasili so se kandidati, za posamezne okraje in volilne skupine. Žal, da prve sklepe je treba v nečem premeniti in popraviti. Gospod Matija Jonko, ki je bil sprejet kot kandidat za slovenske trge, je odklonil kandidaturu ter izjavil, da ne sprejme izvolitve pri letošnjih volitvah. Tako je postalo to mesto prazno in potrebuje novega kandidata. „Slogin“ odbor je povprašal gospoda Josipa Ivaničiča, c. k. notarja v Tolminu, ali bi hotel prevzeti kandidaturu v tej skupini. Na njegov povoljen odgovor izrekel se je odbor za tega kandidata ter ga predstavlja in priporoča s tem volilcem naših trgov, da bi ga sprejeli za svojega kandidata in dali mu glasove pri volitvi. Nadejamo se, da naši tržani bodo ponosni na takega kandidata in da ga radi sprejmejo, ker je vreden vsega zaupanja in spoštovanja.

Če tržani sprejmejo g. Ivaničiča za svojega kandidata, kakor ni dvomiti, bo potem izprazneno mesto enega kandidata v velikem posestvu. Tudi to je imel društveni odbor pred oči in je mislil, kako bi se pomagalo na to stran. Po njegovem mnenju bi bil jako prikladen kandidat v tej skupini dr. Andrej Lisjak, zdravnik v Gorici. Zato ga priporoča gospodom volilcem iz skupine veleposestnikov ter se nadeja, da bodo volilci z njim zadovoljni in da se zanj zjedinijo v kratkem, da bodo na dan volitve vsi enega mšljenja in enega prepričanja. Tako bi imeli popolno listo za letošnje volitve in gotovo ne bo volilcem ni v nečast ni v škodo, če tržno skupaj držijo kakor en mož.

Pri tej priliki moramo pa svoje obžalovanje izreči, da se po nekaterih krajih volilna disciplina premalo ceni in da se celo v časnike sosednjih dežel zanaša perilo, ki bi se z najmanjšimi stroški doma opralo. „Soča“ spoštuje disciplino, prepustivši svoje prostore „Sloginemu“ odboru; ali bi ne mogel še kdo drug brzdati svojih nagnenij?

Poneverjenje. Pri tržaškem italijanskem delalskem društvu „Unione Operaia“ prišli so na sled poneverjenju v znesku okoli 2000 gold., koje je blagajnik društva zakrivil. Prisvojil si je tudi hranilno knjižico na 300 gold., koje je zastavil za 200 gold. Odbor je imel sejo in je pretresoval, kako bi t'o moglo ta znesek rešiti, ter zaključil, vse imenje blagajnika zapleniti. Govori se, da je blagajnik predal vladnemu komisarju, koji to društvo že okoli dveh let nadzoruje, za pokritev poneverene svote menico na 1500 gld. Sicer pa ne razumemo, kako je pri društvu, ako odbor svojo dolžnost spolnuje, poneverjenje mogoče, posebno pa še pod nadzorovanjem vladnega komisarja.

Nevarnost za cesarsko pošto bila je te dni v Solkanu, ko so se konji pred postnim poslopjem splašili in začeli dirjati proti Zabjemu kraju. Košičej je bil toliko uren, da jo stal skočil od zadej na trugo, v kateri se vozijo pisma, a te na voz in z voza na sprednji del, da je lujel vojete in vstavil dirjajoče konje. V vozu so bili štiri potniki, ki razen strahu niso drugega trpeli.

Iz Brd se nam poroča: Poročilo: dekanijski konferenci v Lčniku, poslanec na listnici, stale so besede na koncu „benedic. matrim.“, ktere je „Soča“ napačno brala in prevedla; zatopopravljam poročilo z besedami „blagoslovljenje zakona.“ — Voilni shod v Gorici nas ni zadovoljil.

Spored slavnosti ob odkrivanji Vodnikovoga spomenika v Ljubljani dne 28. 29. in 30. junija 1889. Dne 28. junija: Sprejem go-tov. Ob 8. uri zvečer koncert na čitalnišnem vrtu, pri katerem bodeta sodelovala Blejska zdravniška godba (oddelek godbe dvornega gre lalšča) in povsko društvo „Slavac“.

Dne 29. junija: Ob 7. uri zjutraj sv. maša v cerkvi na Rožniku, katero bo le doval častiti gospod c. k. gimnazjski profesor Tomo Zupan; pri maši bode pel čitalnični pevski zbor. Ob 10. uri ogledovanje deželne muzeja „Rudolfinum“ ob 12. uri v raznih gostilnah. Po obedu sprehod pod Turn ali na Grad. Ob polu 6. uri odhod iz čitalnice na pokopališče pri sv. Kristofu, kjer polže „Slovenska Matice“.

„Pisateljsko društvo“ in druga narodna društva vence na Vodnikov grob, in kjer bode pelo društvo „Slavac“. Ob 8. uri gledališka predstava v čitalnični dvorani. Igrala se bode „Mesečnica“, opereta pod vodstvom g. prof. Gerbiča s sodelovanjem Blejske godbe, in „Svoji k svojim“, veseloigra v jednem dejanji, spisal za to slavnost dr. J. Vošnjak. Po gledališki predstavi koncert na čitalnišnem vrtu, pri katerem bodeta sodelovala Blejska zdravniška godba in čitalnični pevski zbor.

Dne 30. junija: Ob polu 10. uri dopoldne se zberó narodna društva na čitalnišnem vrtu, od koder odidejo na Sv. Jakopa trg. Ob polu 11. uri slovesna sv. maša v cerkvi pri sv. Jakopu, katero bode daroval predastiti gospod stolni prošt dr. Leonard Klofutar. Petje oskrbi St. Jakopski cerkveni pevski zbor pod vodstvom g. L. Belarja. Ob 12. uri se odkrije Vodnikov spomenik na Valvasorjevem trgu z nastopnim sporedom: 1. Slavnostni govor g. c. k. gimnazjskega ravnatelja Fr. Viethalerja. 2. Strel na Gradu, naznanilo, da se je odkril spomenik, pred katerega narodna društva polže vence. 3. Kantata „Vodniku“, besede Antona Funke, skladba dr. B. Ipavca; pel bode zbor „Glasbene Matice“ in z njo združenih yonajih in ljubljanskih pevcev, pod vodstvom g. prof. Gerbiča. 4. Predsednik odbora za Vodnikov spomenik, g. dr. J. Vošnjak izroči spomenik v last in varstvo mestni občini ljubljanski. 5. Cesarska pesem. Ob 2. uri banket na čitalnišnem vrtu, Vstopnice k banketu po 2 gld. za osebo se dobivajo pri odboru in pri kustosu narodne čitalnice v Ljubljani. Kdor se hode udeležiti banketa, oglasi se najkasneje do 25. junija t. l. Zaradi stanovanja naj se p. n. gg. yonaji gostje pisovotano očlase pri odboru. Ob 5. uri ljudska veselica na Jami pri Zibertu na rojstvenem domu Vodnikovem. Veselico priredi Sišenska čitalnica.

V Ljubljani, dne 15. junija 1889.

Odbor za Vodnikov spomenik.

Naznanilo. V jutro po veselici v pravlavo 40letnice Nj. Vel. v Solu pri Batujah, lanskega leta, našel se je na cesti od Sempasa do Ajsovice deonar. Kdor ga je zgubil, naj se oglasi pri upravnistvu „Soče“.

Zahvala.

Čestiti duhovščini, pred vsem pa predastitemu gospodu župniku za vztrajno neutrujenost in tolažbo v času bolezni in za izvrstni govor na mirodvoru; gospodu nadučitelji za premilo petje in gospodični učiteljici za požrtovalno sodelovanje; slavnemu staršinstvu in c. k. žendarmeniji, sorodnikom, prijateljem in znancom, kakor tudi slav. občinstvu za mnogobrojni sprejem naše nepozabljive hčerke, oziroma sestre

MILKE,

katero spreveda so se udeležili in nam s tem veliko tolažko naredili; potem vsem onim, ki so vence darovali, in drugim, ki so pripomogli, da se je pogreb več kot dostojno vršil, izrekamo svojo presrčno zahvalo, kakor tudi onim gospem in gospodičam, katere so ranjko v časi bolezni obiskovale in tolažile.

Tudi se zahvaljujemo vsem onim gospem in gospodom, ki so ustmeno ali pisмено izrazili svojo sočutje o tako veliki izgubi.

V Rifebergu, 12. junija 1889.

Zalujoča družina Pečenko.

Poslano.

Ker sem slišal, da se je pri nekem zborovanju pri Rebku na „Goričici“ in drugod govorilo, kakor da bi bil podpisani v visokem dež. zboru predlagal ali zagovarjal zidanje deželne normišnice in bolnišnice, moram tukaj javno povedati, da nisem v deželnem zboru bil nikdar za tak predlog, pač pa sem bil nasproten takemu predlogu, stavljenemu od strani visokega deželnega odbora, dokler se ne dokaže, da bi dotedanja javna bolnišnica usmiljenih bratove zadostavala niti tedaj, ako bi se uredila takó, kakor zahteva dotična postava in čast in blagor dežele in bolnikov. To je razvidno tudi iz deželnih obravnav, kolikor se je zljubilo deželnemu odboru objaviti jih za ta del, in pa iz onih dveh brošur, kateri sem prav v tem zmislu poslal svojim volilcem, županstvom, duhovščini in učiteljem. Zato je tako govoritvenje neosnovano in bje naravnost resnici v obraz ter meri na to, da bi se krivavi razrušilo zaupanje volilcev do podpisane o času selanje volitve v dež. zbor, za katero se pa podpisani nikakor ne poteguje; zakaj ne, — sprječujo dovolj jasno podpisane brošure in prečitatni

Dr. Aleksij Raf. Bojic.

Poslano.

Matija Jonko.

**IST DAS BESTE:
NUR DIRECT!**

Verfälschte schwarze Seide.

Man verbrenne ein Musterchen des Stoffes, von dem man kaufen will, und die etwaige Verfälschung tritt sofort zu Tage: Echtes, rein gefärbte Seide kräuselt sofort zusammen, verbleicht bald und hinterläßt wenig Asche von ganz helbräunlicher Farbe. — Verfälschte Seide (die leicht speckig wird und bricht) brennt langsam fort, namentlich glimmen die „Schneefäden“ weiter (wenn sehr mit Farbstoff erschwert), und hinterläßt eine dunkelbraune Asche, die sich im Gegensatz zur echten Seide, nicht kräuselt, sondern krümmt. Zerdrückt man die Asche der echten Seide, so zerfällt sie, die der verfälschten nicht. Das Seidenfabrik-Depot von G. Henneberg (K u. K. Hoflieferant), Zürich, versendet gern Muster von seinen besten Seidenstoffen an Jedermann und liefert einzelne Roben und ganze Stücke porto- und zollfrei in's Haus.

Naznanilo.

Slavnemu občinstvu se priporočuje
ANT. ČEBRON,
posestnik v Rifembergu.

Lekarna Braunizer

Samo v lekarni Braunizer
v Gorici, Franca Jožefa cesta, štov. 6.
Narečila za deželo izvršijo se hitro.

LEKARNA
G. CRISTOFOLETTI

Priporoča se posebno gospodom odjemalcem z dežele ter jamči za hitro in natančno izvršitev vsakega naročila.

V VSEH TRAFIKAH.

Glavna zloga za Avstro-Ogersko: OTTO KANITZ & Com,
I. Stosa im Himmel. Dunej.

IGNACIJA STEINER-JA

Če katera obleka ali posamezen del ne gre prav, vzame se nazaj brez zgube za pošiljavca ter se zamenja z drugim po izboru.

STALNE CENE STALNE CENE STALNE CENE

STATE CENT STATE CENT STATE CENT

**Hitra in gotova pomoč
pri želodčnih boleznih in njih posledkih**

„dr. Rosa-e zivljenski balzam“

Tisoče priznalnih pisem je na razpolago.

SVARILO!

Da se izogneš prevari, opozarjam te, da je vsaka steklenica dr. Rossa-e balzama, edino le po meni priložno ilno prirejenega, v moder karton zavita in da ima na strani napis: „Dr. Rossa-e zdraviilni balzam iz lekarne „pri črnem orlu“ B. Fragnerja, Praga 205—8, v nemščini, češčini, madžarsčini in francoščini, ter da na pročelji ima natisnjeno moje zakonito zavarovano varstveno znamko.

Tam se tudi dobi s tisoči zahvalnih pisem priznano:

Praško domače mazilo

Vse bule, otekline in utrdino ozdravi v kratkem
če se gnoji, izvleče ven ves gnoj ter v kratkem ozdravi.
V škatlicah po 25 in 35 kr.

SVARILO!

Ker se Praško univerzalno mazilo od več stranij ponareja, opozarjam, da ga le jaz pravilno delujem. Pistno je samo, če imajo rumene škatljice, v katerih je mazilo, nauk, kako je rabiti, na ruščem papi-ji, tiskan v devetih jezikih, in če so zavite v svetlomoder karton, ki ima natisnjeno varstveno znamko.

Balzam za uho. Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že izgubljen sluh. 1 steklenica 1 gld.

Vsakovrstne tiskovine za slavne slovenske občinske urade, kakor tudi raznovrsten papir in vse druge pisne potrebščine prodaja po znižanih cenah

trgovec s knjigami in s papirjem
ter tiskar v Gorici,
na Travniku, h. št. 6.

TISKOVINE

za volitev deželnih poslancev in vsakovrstne za žu-
panstva prodaja po jako znižanih cenah v Semen-
iških mlicah št. 10 v Gorici G. Likar.

Želodčne bolezni

in spodnjih telesnih delov, jeter, ušnu vrnanice, zlata žila, zaprtje, vodenica in kronična driska zdravi se najvsepešneje s Piccolijevim „Esenco za želodce“, koja je tudi izvrstno sredstvo proti gljivam. Posilja jo izdelovatelj lekarinar „Piccoli“ v Ljubljani (na Dunajski cesti) proti poštnemu porzetju. — V steklenicah po 13 kr. nahaja se v vsch lekarah v Gorici, Tolminu, Cervignanu, Gradu, Gradišči, Tržici, v Trstu na Štajerskem, Koroškem, Kranjskem, Hrvaškem, v Dalmaciji, Istri in na Tirolskem.

Veratrena znamka

V NAJEM

**Valentina Cappellani - ju
v Gorici.**